

ௐ

உ

கடவுள் துணை

கோயிலை இடிப்பதா?
கொண்டு திருத்துவதா?

இஃது

உயர் திருவாளர்

தென்பட்டினம்

பொ. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை,

எம்.எ., பி.எல்.,

அவர்கள்

எழுதியது.

ஸ்ரீ சாது
இரத்தின சற்குரு புத்தகசாலை,
பார்க்டவுன்போஸ்ட், சென்னை.

SRI SADHU
RATNA SARGURU BOOK DEPOT,
PARK TOWN POST, MADRAS.

ஸ்ரீ வான்மீகி மஹரிஷி அருளிச்செய்த

ஆநந்த ராமாயண வசனம்

[திருத்தமான நான்காம் பதிப்பு]

இந்நூல் உமாமஹேஸ்வர சம்வாத ரூபமாக 109 சருக்கங்களும், 12,252 கிரந்தத் தொகையுங் கொண்ட 9 காண்டங்களா உள்ள இதனை வடமொழியிலிருந்து தமிழ் மொழியில் ப்ரஹ்மஸ்ரீ வரகவி திரு. அ. சுப்ரமண்ய பாரதியார் அவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இதில் கௌசல்வியையின் சுயம்வரம், தசரதரின் சரிதம், ஸீதையின் சுயம்வரத்திற்கு இராவணன் வருதல் வான்மீகி மஹரிஷியின் சரித்திரம், ஸீதை இலங்கைக்குச் சென்று சதகண்ட இராவணன் முதலியவர்களை ஜயித்தல், ஸ்ரீராமர் துதி-கவசம், ஸீதா தேவியின் துதி-கவசம். ஸ்ரீ ராமாஷ்டோத்தரம், ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு ஸ்தோத்ரம், லட்சுமண சக்தி, சரசேது பந்தனம், ஸ்ரீராமர் கதையின் மகிமை, குசலவர்களின் பராக்கிரமம், பாபங்களின் பிராயச்சித்தம், ஸ்ரீராம நாமத்தை ஜபிக்கும் முறை, ஸீதா தேவியின் பாதிவிருத்திய மகிமை, ஸ்ரீ ராமபிரானின் ஏக பத்தினி விரத மகிமை, வேறு சில அபூர்வ விஷயங்களும், மந்திரங்களும், கிரந்த சுலோகங்களும், அதன் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் அடங்கியுள்ளன. இஃது ஒவ்வொரு சகோதர சகோதரிகளின் இல்லத்திலு மிருத்தற்குரிய பொக்கிஷமாகும். 9 காண்டங்களும் ஒரே காண்டமாக உயர்ந்த கிளேஸ் கடிதத்தில் பைகா எழுத்தில் பிழையறச் சுத்தப்பதிப்பாக அச்சிடப்பெற்றது. 13 ஐதீகப்படங்களுடன் கண்ணைக் கவரும்படியான முழு காலிகோ பயின்டுடன் கூடிய இந்நூலின் விலை ரூபா 6.

உயர்ந்த பேதர்வெயிட் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டது விலை ரூ. 12.

ஆசிரியரின்றித்

தானே ஜோதிடம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமோனால்?

ஜோதிட ஆசிரியன்

இது ப்ரஹ்மஸ்ரீ மத்தூர்-வெங்கடரமணாச்சாரியார் அவர்கள் எழுதியது. இதில் ஜோதிடர் உதவியின்றி ஜோதிடங் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய சகல ஆதாரங்களையும ஆசிரியர் சுலபமாய் 212 விஷயங்களாக எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர். இதனைப் படித்துணர்பவர் தாமே சுபமுகூர்த்தம் நியமித்துக்கொள்ளவும், கோசார பலன் உரைக்கவும், ஜாதகம் கணிச்கவும், பலன் கூறவும் திறமையுடையவராவர். விலை ரூபா ஒன்று.

(தபாற் கூலி வேறு)

உ
கடவுள் துணை

கோயிலை இடிப்பதா? கொண்டு திருத்துவதா?

ஆரியர் காலத்தில் கோயில்கள் மயக்கம்
கோயில் என்பது தமிழர் கோயிலே
கோயிலின் உண்மை நோக்கங்கள்

[தேன்பட்டினம்
உயர்திருவாளர் போ. மீனாக்ஷிசுந்தரம் பிள்ளை
எம்.ஏ., பீ.எல்., அவர்கள் எழுதுவது.]

[இஃது சென்னை "தேசபந்து" வாரப் பத்திரிகை
(16-3-1929)ல் இருந்து எடுத்தது]

கோயிலை இகழ்பவரும் உள்ளார்கள், புகழ்பவரும் உள்ளார்கள். மக்கள் பலராயபோது அவர்கள் கொள்கையும் பலவாகித்தான் முடியும்; அதுபற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டுவதில்லை. சண்டை பிறந்தால்தான் உண்மை பிறக்

கும். ஆனால், இவ்வாறு இகழ்வதும் புகழ்வதும் எதனால் என்று ஆராயும்போதுதான் நம்மை வியப்பு ஒரு புறமும் வருத்தம் ஒருபுறமும் வாட்டுகின்றன. ஆரிய சமாஜத்தினரோ : கோயில் கட்டியது ஆரியர்கள் அல்ல ; ஆதலின், அவை போற்றத்தகுந்தன அல்ல என்று முடிவு கட்டுகின்றனர். நான்மறையில் நமது கோயில்களைப்பற்றி நாலொரு சொல்லும் இல்லை என நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றனர். சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த சிலர் கோயில்கள் எல்லாம் நம்மை ஏய்த்துப் பிடித்து அடிமைகளாக்கப் பார்ப்பனர் வீசிய பொய்வலை என்பர். ஆரியர் கட்டிய கோயில் தமிழர்க்கு ஆகாதென்பர். கோயில் நல்லதோ கெட்டதோ என்று ஆராயாது அதன் பிறப்பினைப்பற்றிக் கனவு கண்டு முடிவிற்குவருதல் மூதறிஞர் செயல் அல்ல. பிறப்பின் கொடுமையை ஒழிக்கப்புகுந்து இவ்வாறு பிறப்பின் கொடுமைக்கு அடிமைகள் ஆவது ஓர் வியப்பேயாகும். ஆரியர் திராவிடர் என்ற கூக்குரல் எங்கும் கேட்கின்றது. இதன் பொருளறிய இதுபோது பொழுதில்லை. திராவிடரோ ஆரியரோ கொடியராயின் அவர் வழக்க மனைத்தும் கொடியவையோ? சேற்றிலே செந்தாமரை பிறக்கவில்லையா? கெட்டவரிடத்து நல்ல கொள்கைகள் இல்லையோ? நம்மவர் கொள்கை யனைத்தும் நல்லனவோ? பொன்னான கையிலே புண் வருமானால் போர்த்துப் புனைந்து வைப்போமா? பொற்கத்தி என்று கழுத்தை யரிந்துகொள்வோமா? உடன்பிறந்தே கொல்லும் நோய். கண்ணுக்கெட்டாக் கருமலையிலுள்ள மருந்தே அதை ஒழித்துதவும். ஒரு காட்டு மிருண்டி கடல் கறுப்பென்றால் இல்லை என்போமோ? மறையவனே வந்து பால் கறுப்பென்றால் ஆம் என்போமோ? நமதறிவை அவ்வாறு ஒற்றிவைத்துவிட்டு வாழ முடியாது. ஆரியர் கொள்கையாயின் என்ன? திராவிடர் கொள்கையாயின்

என்ன ? நல்லதை நாடுதல் நமது கடமை.

கோயில் என்பது தமிழர் கோயிலே என்று சொல்ல இட முண்டு. நான்மறைகளில் கோயில்களைப்பற்றிப் பேச்சே இல்லை என்கின்றனர் பல பெரியோர். உண்டென்போர் சிலரே. அவர்களும் இரண்டொரு குறிப்பே உள்ளன என்பர். இயற்கையின்கூத்தே ஆரியர் வழிபடநின்றது. வேள்வியே அவர்கள் செய்த வழிபாடு. அவ் வேள்வி மேடையும் ஒரு வகையில் வீட்டு மேடையே. தனித்தனி வழிபடுவதே அவர்களுள் பெருவழக்காயது. புத்தர் கொள்கைகளும் சமணர் கொள்கைகளும் பரவியபோது, அவர்களில் துறவிகளாய் வாழ்ந்த அறவணவடிகள் தவப்பள்ளிகளில் தங்கிவந்தனர். பல நிலைமாடங்கள் (கோபுரம்) பல எழுந்தன. அவற்றில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் ஒவ்வொருவராக அறவணவடிகள் வாழ்ந்துவந்தனர் என்று கல்லேட்டிலும் செப்பேட்டிலும் படிக்கின்றோம். "புத்தம் சரணம் கச்சாமி, தர்மம் சரணம் கச்சாமி, சங்கம் சரணம் கச்சாமி" என்றே புத்தர்கள் காப்புக் கட்டிக்கொள்கிறார்கள். புத்தருக்கும் அறத்திற்கும் உள்ள ஏற்றம் அறவணவடிகளது கழகத்திற்கும் உண்டு. அந்தக் கழகம் இருக்க அறப்பள்ளிகள் வேண்டாமா? அவர்கள் வாழப் பல நிலைமாடங்கள் வேண்டாமா? சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்த அம்பலங்கள் வேண்டாமா? புத்தரைப் போற்றப் பொற்கோயில்கள் வேண்டாமா? இவை எல்லாம் அடங்கியவையே புத்தர் கோயில்கள். அருகர்கள் கோயிலும் அத்தகையனவே. புத்தர்கள் பார்ப்பனரா? சமணர்கள் பார்ப்பனரா?

இந்துமதம் புத்துயிர்பெற் றெழுந்தபோது புத்தர் சமணர் என்றவர்களிடத்தே காணக்கிடந்த நல்ல கொள்கைகளை நம்மவர் கைக்கொண்டு அவற்றைத் தமது மதத்திற்கு அடிப்படை யாக்கினர். கோயில்களும் எழுந்தன. புத்தர்

இருந்தவிடத்தே பெருமாள் புகுந்தார். அருகர் இருந்த இடத்தே சிவபெருமான் நுழைந்தார். அத்துணையே வேற்றுமை. அதற்கு முன்னரே, நம்மவர் கல்லிலும் செம்பிலும் கடவுளை அடைத்து வழிபட்டிருக்கலாம். ஆனால், "மண்டபமெனும் அம்பலங்களும் கோபுரமெனும் பலநிலை மாடங்களும் புத்தருக்குப் பின் எழுந்தவை என்று உறுதியாகக் கூறலாம். பலர்கூடி வழிபடவேண்டி எழுந்தவை இவை. தனிநின்று வழிபட்ட காலம் போயிற்று. ஒன்றுகூடி வழிபடும்காலம் வந்தது. ஒருங்குகூடி வழிபடுவதென்பது அன்பு நெறியின் உயிர்க்கொள்கையாகும். இவ் வன்புநெறி தமிழர் நெறியாதலின் கோயிலும் தமிழர் படைத்ததேயாகும்.

தன்னந் தனியே நின்று வழிபடும்போது மனமுருகிக் குவிதல் எல்லோருக்கும் எளிதில் கைகூடுவதில்லை. பலரும் ஒருங்குகூடிப் பாடி ஆடிப் பரவும்போது கண்டோரும்கூடக் கண்ணீரும் கம்பலையுமாகக் கதறி அழுது கடவுளை வணங்கிக் கடவுளுருவாகின்றனர். ஏன்? மக்கள்: தனித்து வாழும் புலிகள் அல்லர். கூட்டமாய் வாழும் இயல்பினர். மக்களைத் தனியே அடைத்துவைப்பது, அதுபற்றித்தான் கடுங்காவல் என்று பேசப்படுகின்றது. ஒருவன் தனிவழி நின்ற ஆட்டைக் கண்டு அஞ்சி விதிர்க்கலாம். ஆனால், அவனே ஓர் கூட்டத்தில் இருப்பானானால் அஞ்சா நெஞ்சுபடைத்த தறுகணாளனாக மாறிவிடுகின்றான். நாம் ஒவ்வொருவரும் பெரிய திருவிழாக்களிலும் கூட்டங்களிலும் நம்மையும் அறியாது நம் இயற்கை மாறி நிற்பதை உணர்ந்துள்ளோம். கூட்டமானது என்ன கொள்கையோடு கூத்தாடுகின்றதோ அந்தக் கொள்கை நமதுமாகின்றது.

[திருக்குறள் - அரசியல் - சகூ-ம் அதி-சிற்றினஞ் சேராமை - உ]

"நிலத்தியல்பால் நீர்திரிந் தற்றாகும் மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகும் அறிவு."

என்று கூறிய வள்ளுவர் கூட்டத்தில் மக்கள் மனமாறி நிற்கும் இயல்பினையும் குறிக்கின்றார். "ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண" என்று பலர் கைதட்டி ஆடித் தம்மை மறந்து கடவுள்வழி நிற்பதை நாம் இப்பொழுதும் காண்கின்றோம். இவ் வழியை நிலைநாட்டிய சைதந்யர் இவ்வுள வறிந்தவர். பலரும் ஒருங்குகூடி வழிபடுவதனால் கன்மனத்தவரும் கனிந்த மனத்தவர் ஆவர். இவ் வழியே எல்லோரும் இந்து மதத்தினராகி இன்புறவேண்டிக் கோயில்களைக் கட்டியவர்களும் கட்டுவித்தவர்களும் அறிவிலிகள் அல்லர். கோயில்கள் பார்ப்பனர் வீசிய மயக்கவலை யல்ல. அருந்தமிழ்ப் பெரியோர் வீசிய அன்புவலையாகும். வடநாட்டிலே கோவில்கள் பல உள்ளன. திருவிழாப் பல நடக்கின்றன. ஆனால், ஒவ்வொரு நாளும் பலரும் ஒருங்குகூடி வழிபடவேண்டிய அம்பலங்களும் பலநிலை மாடங்களும் தமிழ் நாட்டில் இருப்பது போல வடநாட்டில் காணக் கிடையா. இதனாலும் கோவில்கள் எல்லாம் தமிழரின் அறிவிற் பிறந்த செல்வப்பிள்ளைகள் என்பது தெளிவாகின்றது.

ஆகவே, கூட்ட வழிபாடே கோவிலுருக் கொண்டது என்பதாயிற்று. இனி அம்பலங்களும் பலநிலை மாடங்களும் எதன்பொருட்டு இருக்கின்றன? பயனிலாதன என்று புறக்கணித்தல் நமது அறியாமையின் ஆழத்தையே அளந்து காட்டும். பித்தரும் பயனிலாத செய்யாதபோது கோவில் வகுத்த பெரியோர் ஏதோ ஒன்றை எண்ணித்தான் பலநிலை மாடங்களைக் கட்டியிருத்தல்வேண்டும். சேய்மையில் இருப்பாருக்கும் தம்மை அம் மாடங்கள் நினைப்பூட்டுகின்றன என்பது ஒன்று. அதன்மேல் ஏறிப் பார்த்தால் பகைவர் வருதல் போதல் தெரியும் என்பது மற்றொன்று. புத்தர்களது பல நிலைமாடங்களில் (கோபுரம்) பலர் வாழ்ந்துவந்தது போலத் தமிழரது கோவில்களிலும் பல பெரியோர்கள் வாழ்ந்துவந்

திருக்கலாம் என்று எண்ண இட முண்டு. இந்தப் பலநிலை மாடங்களின்மேல் ஏறிப் பார்த்தவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அவை இன்ப ஊற்றென்பது எளிதில் விளங்கும். அருகே மயிலாட, குயில் பாட, சுற்றியும் கிளிகளும் அழகிய பறவை களும் வீற்றிருக்க, இயற்கையன்னை எதிரில் இன்பக் கூத்தாட இறைவன் வாடை எங்கும் வீச, உலக கூச்சல் காதில் வீழாது அவிந்துபோக, நன்ருகக் காற்று நாற்புறத்திலும் வீச, நடுவே நின்று அறிவு விளக்கால் அனைத்தையும் கண்டு இன்பக்கடலில் இனிதே திளைப்பதற்கு இவ்விடம் எல்லா வகையாலும் ஏற்ற தாகும். அருணகிரிநாதர் கிளிப்பிள்ளை வடிவாகத் திருவண்ணு மலையில் உள்ள பலநிலை மாடமொன்றில் இருந்து வந்தாராம். கிளிப்பிள்ளைக் கதையானது சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளைக் கதையாக முடிந்தாலும், அவர் பலநிலைமாடத் திருந் தது உண்மையாகலாம். இராமாநுஜர் பலநிலை மாடத்தின் மேலிருந்து திருமாலின் திருமந்திரத்தை வாரி இறைத்தா ராம்.

நாலுகால் மண்டபமும், பதினுறுகால் மண்டபமும், நூறுகால் மண்டபமும், ஆயிரங்கால் மண்டபமும் ஏன் எழுந் தன ? அவை பட்டிமண்டபமாகவும், அம்பலமாகவும், அரங்க மாகவும், கழகமாகவும், மன்றமாகவும் விளங்கின. திரு வொற்றியூரில் உள்ள ஓர் மண்டபத்திற்கு வியாகரண மண்ட பம் என்று பெயராம். இந்த எழுத்தறியும் அம்பலத்தில் பெருமானுக்கு எழுத்தறியும் பெருமாள் என்று பெயர். அவ் வம்பலத்தில் இலக்கண நூல் ஆராய்வது வழக்கம் என்று கல்வெட்டில் படிக்கின்றோம். நூல்களைக் கோயில்களில் அரங்கேற்றுவதை இந்நாளும் காண்கின்றோம். அவ் வம்ப லங்களில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துவது இன்னும் பழங்கதை யாகிவிடவில்லை. நான்மறையையும் திருமுறையையும் ஓது வதை இன்றும் கேட்கலாம். தமிழாராய்ந்த கழகத்தினர்

இருந்த சங்கம் எங்கிருந்தது? நான்மாடக்கூடலில் பொற்றாமரைக் குளத்திலே தலையறிவுடையாருக்கு அகன்றிடம் கொடுக்கும் அறிவினையுடைய மணைமீதிருந்தது என்பது பாட்டிக்கதையாய் முடிந்தாலும், தமிழாராய்ந்த இடம் நான் மாடக்கூடல் என்பது பொய்யாக வேண்டுவதில்லை. எழுத்தறியும் அம்பலத்திருந்த பெருமான் எழுத்தறியும் பெருமாள் ஆனதுபோல இந்தக் கழகத்திருந்த சொக்கரும், முதற் கழகத்து முதறிஞர் எனப் பெயர் பெற்றார்.

"எழிசைச் சூழல் இருந்தவனும் இறைவனே"

என்பர் மணிவாசகர்.

இதனைப் புலவராது புனைந்துரை என்று புறக்கணிப் போரும் இசையினை ஆராய்ந்தவர்கள் கோயிலகத்திருந்து கூடி ஆராய்ந்ததால்தான் இவ்வாறு புலவரும் கட்டிவிட்டனர் என முடிவு செய்தல்வேண்டும். சில கோவில்களில் எல்லா இன்னிசைக் கருவிகளையும் முறையே முழக்கி ஓர் திருவிழா நடத்துவது இன்றும் வழக்கமாக இருக்கின்றது. இசையி லாத திருவிழா என்றும் இல்லையே. திருக் கூத்தெல்லாம் தெருக் கூத்தாய் முடிந்த இந்த நாளிலும் அக் கூத்தினையும் கோயிலமர்ந்த கூத்தரசின் முன்தான் காண்கின்றோம். ஓவியத்தைப்பற்றி என் சொல்வது? கண்கவர் வனப்பொடு திகழ்கின்ற இவை ஒரு சிலவே இப்போது காணக் கிடைப்பன. கல்லிலும் செம்பிலும் வடிவங்களைச் செதுக்கும் கைத் திறனைக் கோவிலில் அன்றி வேறெங்கே காணலாம்! கூத்தரசின் ஆடலமைதியினையும் அவ் வுருவத்தின் உள்ளக்கருத்தினையும் மேனாட்டாரும் புகழ்ந்து பாராட்டுகிறார்கள் என்றால் மேல் நாம் என்ன பேசுவது? கல்லிலும் செம்பிலும் ஓவியத்திலும் ஒவ்வோர் அணுவிலும் உயிரொடு அறிவும் அன்பொடு இன்பமும் செறிந்து திகழக் கடவுள் உருவங்களைக் கண்டெடுத்த பெரியோர்கள் இறந்து மறைந்தனர். ஆனால்,

அவர்களது அழியாப் பேரறிவோ இறைவனுருவாகிக் கோயில்கள் என நிலைநின்று பேரும் பெற்று இன்றும் விளங்குகின்றது. மேல் இசை, கூத்து, ஓவியம், கல்வெட்டு, செப்புருக்கு முதலிய பல துறைகளையும் வளர்த்தவை கோவில்களே யாகும்.

கோயிலே கல்லூரி. உலகெலாம் கதிரவன் ஒளி விளங்கினாலும் தமது வீட்டின் வாயிலில் காணும் ஒளியே ஒளி என்றும், மற்ற இடத்தெல்லாம் இருளே உண்டென்றும் மன்றுடுவது மக்க ளியல்பு. தமது நூலில் கண்டதுதான் உண்மை, பிறநூலில் கண்டன எல்லாம் பொய் என்று கண் மூடிக் கழறுவர். எதிர் ஏதேனும் பேசினால் எமனுலகனுப்புவர். தமது கொள்கைகள் பயின்று வரும் நூல்களை யல்லாது பிற நூல்களை ஓதுவார் பிற நாடுகளில் பலர் இருந்ததில்லை. ஆனால், கோயில்களாகிய கல்லூரிகளோ எந்த நூலையும் இகழ்வதில்லை. குண்டு சட்டியில் குதிரை ஓட்டாது. இயற்கை யனைத்தும் இறைவன் வடிவென இறைஞ்சின. எங்கும் அறிவு ததும்பி வழிகின்றதென உறுதியாக இன்றும் எண்ணுகின்றன.

[திருக்குறள்-அரசியல்-சஉ-ம் அதி-அறிவுடைமை-ரு]

“ எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப் பொருள் காண்ப தறிவு.”

என்கின்றான் தமிழன். இக் கல்லூரியில் எல்லா நூல்களையும் கற்பதற்கு இட முண்டு. கடவுள் எதிரிலேயே கடவுள் இல்லை என்ற நூலையும் கற்பிக்கக் கட்டளை ஏற்படுத்தி யிருந்தனர். பூர்வ மீமாம்சை கடவுள் இல்லை என்ற கொள்கையைப் பரப்புவதொரு நூல். அதனைப் படிப்பதற்கும் படிப்பிப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தனர் சில கோயிலைச் சேர்ந்தோர் எனக் கல்வேட்டில் படிக்கின்றோம். ஈதல்லவா அப் பெரியோர்களுக்குக் கடவுள் இருப்பில் இருந்த நம்பிக்

கையின் உறுதிப்பாட்டை உணர்த்துகின்றது. விருத்தா நாரீம்பதிவ்ரதா என்பதல்ல இவர் கதை. கடவுள் இல்லை எனும் நூல்களைக் கற்றறிந்தே கடவுள் உண்டு என முடிவு கட்டினர். எக் கல்வி கற்றாலும் இறைவனே அதன் முடிவென அவர்கள் அறிந்தனர்.

[திருக்குறள்-பாயிரம்-க-ம் அதி-கடவுள் வாழ்த்து-உ]

" கற்றதனால் ஆய பயனென்கொல் வாலறிவன்
நற்றாள் தொழாஅ ரெனின்."

என்கின்றான் தமிழன்.

அம்மட்டோ! ஊரார் வழக்கினை முடிவு சொல்லும் மன்றங்களாகவும் இக் கோயில்கள் விளங்கின. "நெஞ்சத்து நல்லம் யாம்" எனும் நடுவுநிலைமையோடு ஒழுக்கத்தழகால் உயர்ந்த சான்றோர் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஒருங்குகூடி வழக்கினைச் சிக்கறுப்பது பழையநாள் வழக்கம். இவ் வழக்கம் சில மூலைமுடுக்குகளில் இந்நாளிலும் குற்றுயிரோடு கிடக்கின்றது. பழையனூர் நீலிகதையும் திருநீலகண்ட நாயனார் கதையும் பொய்யாக முடியலாம். ஆனால், அக் கதையைக் கட்டிவிட்டவர்கள், தங்கள் காலத்தில் தில்லை வாழந்தணரும், பழையனூர் வேளாளரும் திருக்கோயிலிருந்து அறம் வழங்கிவந்த வழக்கத்தையே தமது கதையில் சுட்டினார்கள். அவ்வழக்கத்தையும் கனாக்கண்டே எழுதுகின்றார்கள் என்று சொல்ல இடமில்லை.

" வேதாளம் சேருமே வெள்ளருக்கம் பூக்குமே
பாதாள மூலி படருமே—மூதேவி
சென்றிருந்து வாழ்வளே சேடன் குடிபுகுமே
மன்றோரம் சொன்னார் மனை."

என்கிறாள் தமிழ்க்கிழவி. மன்றம் நிலைநின்ற இடம் கோவில் ஆதலின் அங்கு ஓரம் பேசுவது இவ்வளவு கேடாக முடிகின்றது.

இனி, அரசியற் கழகமும் கோயிலே யாகும். அவ்வவ் வூரை அவ்வவ்வூரினரே ஆண்டுகொள்ளும் உரிமை அந்நாளில் உண்டு. ஊரினர் அனைவரும் ஒருங்கு கூடி ஐந்தாறு முதலாளிகளைச் சில ஆண்டிற் கொருமுறை தேர்ந்தெடுப்பது பழைய வழக்கம். பெண்களும் அவர்களில் ஒருவராக வீற்றிருக்கலாம். தேர்ந்தெடுக்கும் முறை திருவுளச் சீட்டே. இந்தச் செயல் புரிந்த சிலரைத்தவிர எல்லோரும் ஒருவர்பின் ஒருவராக முதலாளிக ளாகலாம். ஊர்மக்கள் அனைவரும் உயர்வு தாழ்வின்றி ஒரே தன்மையர் என்ற கொள்கையை அப் பெரியோர்கள் அறிந்திருந்ததால்தான் திருவுளச் சீட்டைத் தேர்தல் முறையாகக் கைப்பற்றினர். ஊரினர் பெயர் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே சிறு ஓலை நறுக்குகளில் எழுதிக் குடத்தில் இட்டுக் குலுக்கியபின் யாரேனும் ஒரு சிறுவனை அவற்றில் ஒரு நறுக்கினை எடுக்கச் சொல்லிய போது அவன் அனைவர் எதிரிலும் எடுத்த நறுக்கில் எந்தப் பெயர்வழியின் பெயர் இருந்ததோ அவரே முதலாளியாயினார். இவை யெல்லாம் நடந்தது கோயிலில்தான். இது கட்டுக்கதை யல்ல. உத்தரநல்லூர் கல்வெட்டில் கண்ட உண்மைக்கதை யாகும். இத்தகைய அரசியற் கழகங்கள் கூடுவதற்காகவே இவ் வம்பலங்கள் பெரியனவாக அமைக்கப் பெற்றன போலும். பொதுவாக ஊர்மக்கள் கூடும் இடமும் கோயிலே யாகும். திருமண ஊர்வலம் வருவதும் கோயிலைச் சுற்றியுள்ள தெருக்களில்தான். புதிதாக மணப்பெண் வந்தால் கோயில் குளத்தருகே தங்குவது இன்றும் பல இடங்களில் வழக்கமாக இருந்துவருகின்றது. பற்பல குடியினரும் தம்முடைய பொதுக் கூட்டங்களைக் கோயிலில் தான் கூட்டுகின்றனர்.

இக் கோயில்கள் அறப்பள்ளிகளாகவும் விளங்கின. ஏழைகளுக்கும் வெளியூரிலிருந்து வருவார்க்கும் வயிறார

உணவளிப்பதை இந் நாளிலும் இக் கோயில்களில் காண்கின்றோம்.

"உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே."

என்கிறார் தமிழ்ச்சாத்தனார். படமாடுங் கோயிலைவிட நடமாடுங் கோயிலாகிய மக்களைச் சிறப்பித்து அவரது அழியா ஆற்றலைப் புகழ்வர் தமிழத் திரு மூவர். இக் கோயில்கள் அறிவை வளர்த்தியதனை முன்னரே குறித்தோம்.

மருத்துவப் பள்ளிகளாகவும் இக் கோயில்கள் திகழ்ந்தன என்று சில கல்லேடுகள் நமக்குக் கோள் சொல்கின்றன. இத்துணைப் பெயருக்கு மருந்து கொடுப்பதெனக் கட்டளை ஏற்படுத்தி யிருந்தனராம். இப்போதைய மருத்துவப் பள்ளிகளில் (ஆஸ்பத்திரி) நோயாளியைத் தேற்றிவைக்கும் பெண்கள் இருப்பதுபோலக் கோயிலைச் சார்ந்த மருத்துவப் பள்ளிகளிலும் பொதுமகளிர் பணிப் பெண்களாக இருந்தனர் போலும்.

இனிக் கோயில்கள் கட்டும் இடந்தான் எது? இயற்கையன்னை இன்பக் கூத்தாடும் இடமே யாகும். ஆற்றோரத்திலும், மலைமீதும், கடற்கரையிலும் இயற்கையினிடையே கடவுளைக் கண்டு தொழுதனர். மக்கள் குடியேறி வாழ்வதற்குப் பலவகையாலும் பொருத்தமான இடங்களே கோயில்களாகி வளர்ந்தன. புத்தர் சமணர் முதலியோரது கோயில்கள் துறவிகளுக்கென எழுந்தவை. ஆனால், நமது கோயில்களோ இல்லறத்தாருக்கும் துறவறத்தாருக்கும் இன்றியமையாதனவாய் இருந்தபடியால் ஊருக்குள்ளேயே விளங்கின. இவை தொடக்கத்தில் தூய்மையான இடங்களாக இருந்திருத்தல் வேண்டுமென நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? நல்ல நீருக்கும் நல்ல காற்றுக்கும் கருப்பில்லாத இடத்தில்தான் கோயில்கள் மலிந்தன. எனவே, மக்களின் வாழ்விற்கு வேண்டியவை யாவும் அங்கிருந்தன. நல்ல காற்று, நல்ல நீர், நல்ல

உணவு, இருத்தற் கேற்ற இடம், மருத்துவப் பள்ளி, அறப் பள்ளி, கல்லூரி, இன்னிசை, திருக்கூத்து, தமிழ்ப்பாட்டு, உயிரோவியம், கடவுள் வடிவம், இயற்கை யழகு, கடவுள் இருப்பு, தவப்பள்ளி, மன்றம், ஊராளும் அரசியற்கழகம், பொது வாழ்க்கைக்குத் தோற்றுவாய் இவை யனைத்துமாய்ச் சிறந்து விளங்கியது கோயிலே யாகும். இக் கோயில் இல்லை யானால் இவை ஒன்றும் இல்லை எனல்வேண்டும். கோயிலில் லாத ஊர் சுடுகாடே யாகும்.

" திருக்கோயில் இல்லாத திருவிலூர்."

என்று இதுபற்றியன்றோ திருநாவுக்கரையர் பாடுகின்றார்? நமது இளஞ் சிறுவனும் படிக்கத் தொடங்கும்போதே

" கோயிலில்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்."

என்று பாடுகின்றான்.

இந்தக் கோயில்கள் நல்லனவா? கெட்டனவா?

ஆனால், இவ்வாறு கோயில்கள் இப்போது இல்லை என்பது உண்மையே. பல நிலைமாடம் பாழாய்க் கிடக்கின்றன. பல மன்றங்களும் பள்ளியறை யாயின. எழுத்தறியும் அம்பலத்தே எழுத்துக் கூட்டுவாரும் இல்லை. பொற்றாமரைக் குளமோ பாசி பிடித்திருக்கின்றது. தவப்பள்ளி எல்லாம் சோம்பேரிப் பள்ளியே. மருத்துவப்பள்ளியில் மருந்தை மறந்தனர். பணிப்பெண்கள் பரத்தையர் ஆயினர். அறப் பள்ளி எல்லாம் மறப்பள்ளியே. அரசியற் கழகம் அடியோடு மறைந்தது. ஒருவருக்கொருவர் உயர்வு, தாழ்வு ஏற்படுத்தி ஏணி ஏற்றம் பாடுகின்றனர். கடவுள் வழிபாடோ கடவுளுக்குப் பள்ளியறையில் திரட்டுப்பால் ஊட்டும்வரை. பாட்டெல்லாம் தவளையின் பாட்டே. இசை யில்லை. அறம் இல்லை தவம் இல்லை. ஓவியம் இல்லை. கல்வெட்டு இல்லை. அம்மட்டோ! அங்குக் கடவுளும் இல்லை என்கிறார் காந்தியடிகள். என் செய்வது? இடித்து விடலாமா? அது கையால் ஆகாதவன்

பேச்சு. துன்பம் வரின் தூக்கிட்டுச் சாகின்றவன் ஆண் மகன் அல்ல. கோயில்களை முன்னிருந்த நிலைக்குக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். அன்றியும், கோயிலை இடிக்கத்தான் இயலுமா? இடித்தற்கும் பண மெங்குளது? இடித்தாலும் நம் தலைமேல்தான் இடிந்து விழும். மதப்பித்தும் பணப்பித்தும் மக்களில் பலர்க்கு முண்டு. அவற்றை நம் முன்னோர்கள் செய்ததுபோல நல்வழியில் பாய்ச்சினுல்தான் பயன் பெறலாம். கோயில் கட்ட ஆளிருக்கின்றனர். மற்றைய வழியில் செலவு செய்ய ஆள் இல்லை. ஆகவே, எல்லாவற்றையும் கோயிலுடன் சேர்த்துவிட்டால் கோயிலுக்கு வருவது அவற்றிற்கும் வரும். ஆகவே, கோயில் கட்டுவோருக்குப் பழைய கோயிலின் இயல்பினை எடுத்துரைத்து அத்தகைய கோயில்களைக் கட்டுவித்தல்வேண்டும். பழைய கோயில்களைச் சீர்திருத்த வேண்டும். இது இயலாததொன்றன்று. கையை முறிக்க வேண்டாம். பொதுமகளிரைப்பற்றி ஒரு சட்டம் வந்துளது. கோயில் வருவாயிலிருந்து பொது நன்மைக்குச் செலவிடல் வேண்டுமென மற்றோர் சட்டம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. எல்லோரும் கோயிலுக்குள் போதலை இன்னும் சில ஆண்டுகளில் நாம் காணலாம். திருவோற்றியூரில் மகிழடித் திருவிழா அன்று யாவரும் கோயிலில் இருந்தனர். இதுவும் வழக்கமாக முற்றினுல் இயல்பாகி விடுமன்றோ? ஒரு குடியினருக்கும் மற்றொரு குடியினருக்கும் வேற்றுமை யறிய இயலாதபடி எல்லோரும் உயர்நிலை யடைந்தால் வேற்றுமை யறிவார் யார்? வேண்டாம் வெளியே போ என்பார் யார்? அந் நிலையைச் சென்னையில் பலர் அடைந்துள்ளனர். சில நாளில் நாட்டில் உள்ள நம் மக்கள் அனைவரும் அந் நிலையை அடைவர் என்பதில் ஐயமொன்றும் இல்லை.

இந்தக் கோயில்களே வட நாட்டிலுள்ளாரையும் தென்

ஞட்டி னுள்ளாரையும் ஒன்று பிணிக்கும் கயிறுகளாம். கோயில் குளங்களுக்குப் போய்வருதல் வழக்கமாதலின் பல நாட்டினரையும் கண்டு அவரும் நம்மவர் எனத் தெளிந்து உயர் வடைகின்றோம். ஒற்றுமை யுணர்ச்சி இவ்வகையால் ஓங்கி வளர்கின்றது. இன்னும், மக்கள் எல்லாம் கடவுளின் செல்வப்புதல்வர் ஆதலின் அவர்களுக்குள் வேற்றுமை இல்லை என்பதைக் கோயில்கள் உயர்நிலை யடைந்தநாளில் வற்புறுத்தின. இப்பொழுது இல்லையே என ஏங்குகின்றோம். ஆனால், கையில் கட்டி வந்ததென்று அதனை வெட்டி எறிவோமா? பாணனை ஆழ்வாராக்கி, ஒவ்வொரு கோயிலிலும் அவனது வடிவினை ஒவ்வொரு கல்லில் அடித்துக் கடவுளொடு ஒன்றாகவைத்து, அறிவிற் பெரிய அந்தணரையும் அவனடியினை வணங்கச் செய்வதென்றால் அதனைப்பற்றி என் என்பது? திருநாவுக்கரையர் நம்மாழ்வார் போன்ற பார்ப்பனர் அல்லாதார் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு கல்வடிவம் ஒவ்வொரு கோயிலிலும் உண்டு. அவர்கள் வாய்மொழி திருவாய்மொழி யாயிற்று, திருமறையாயிற்று. அந்தணரும் அவரை வழிபட்டாதல் வேண்டும். அரசினை வழிபட்ட அப்பூதியும். நம்மாழ்வாரை வழிபட்ட மதுரகவியும், அவ் வழிபாட்டினாலேயே அடியவரிற் பெரியர் ஆயினர். உலகினை எல்லாம் ஒருங்கு கட்டி யாண்ட அரசர் பெருமக்களுக்கும் இத்தகைய சிறப்புண்டா? இத்தனைக் கல்வடிவம் உண்டா? ஓவியம் உண்டா? இதனினும் தமிழ் நாடு செய்யலாவதென்ன; அதனை நிலைநிறுத்திக் காப்பாற்றாது இடித்தொழித்தால் எங்குப் போய் நிற்போம்? எங்கே ஒதுங்குவோம்? வானத்தில் போய்த்தான் பறத்தல்வேண்டும்.

ஆஸ்திகம் என்றும் தழைத்து ஓங்குக!
நாஸ்திகம் முற்றும் மறைக!

ஆஸ்திக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளுங்கள்!

அறிஞரின் அமுதமொழிகள்.

(திரு. கே. எஸ். மணியம் அவர்களின் மொழிபெயர்ப்பு)
[சென்னை "தேசபந்து" 4-5-192-9லிருந்து எடுக்கப்பட்டது]

"நாம் மனித சமூகத்திற்கும், உலகத்திற்கும் தொண்டு செய்வதனாலேயே நமக்கு சாஸ்வதமான நன்மையைத் தேடிக்கொள்ள முடியும்."

"அரும்பெருங் காரியங்களைச் செய்த பெரியார்கள் தாங்கள் செய்துள்ள மகத்தான காரியங்களைப்பற்றி உரிமை பாராட்டிக் கொள்ளவே மாட்டார். ஆனால், சோம்பேறிகளான மூடர்களே உரிமை பாராட்டுவார்கள்."

—ஸ்வாமி விவேகாநந்தர்.

"அந்தரங்க சுத்தியுடன் எவன் ஆண்டவனைத் தியானிக்கின்றானோ, பணிவாக எவன் அவரைத் தேடுகின்றானோ, அவனுக்குத் தெய்வசகாயம் நிச்சயம் கிடைக்கும்."

"இந்தியாவினிடம் எனக்கு மிகுந்த பற்றும் அபிமானமும் உண்டு. ஏனெனில், எனக்குள்ளானதெல்லாம் இந்தியாவிலிருந்தே கிடைத்திருக்கின்றன. உலகனைத்திற்கும் போதிக்கும்படியான அறிவும், ஞானமும், பாக்கியமும், சக்தியும், கடமையும் இந்தியாவுக்கு உண்டு. வாள்வலியும் தோள்வலியும் சிறந்தன என்று இந்தியா கருதுமாயின் அது எனக்குச் சோதனைக் காலமாகும். அப்பொழுது நான் இந்தியாவை எதிர்த்து நிற்கத் தயங்க மாட்டேன்."

"பாவத்தில் தவறி விழுகின்றவன் மனிதன்; பாவத்தைச் செய்துவிட்டோமே யென்று வருந்தி ஆண்டவனைப் பிரார்த்திக்கின்றவன் ஞானி; பாவத்தைச் செய்வதுமன்றி அதைப் போற்றுகின்ற மனிதன் மிகவும் கொடிய பிசாசே."

—போப்.

"பதினுயிரம் ஆண்டுகள் இந்த உலகில் ஜீவித்திருக்கப் போவதாக நினைத்து நடக்காதே. மரணமானது உனக்காக எப்பொழுதும் தயாராகக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றது. உனது உடலில் உயிருள்ளபொழுதே நீ நல்ல காரியங்களைச் செய்து நல்வழியில் நட. உயிர் உனது உடலை விட்டு நீங்கியபிறகு உன்னுல் ஒன்றும் செய்ய முடியாது."

—மார்க்க ஒளரேலியர்.

"மக்களின் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் பிரிவினையேயாகும். மனிதர்கள் ஒன்ருன சத்தியத்தைக் கடைபிடித்து உண்மை வழியில் தங்களது வாழ்க்கையை நடத்தாமல் கணக்கில்லாதனவான பொய்களைக் கடைப்பிடிப்பதனுல்தான் அவர்களுக்குள் பிரிவினையும் வேற்றுமையும் நிகழ்கின்றன. மனிதர்கள் ஒற்றுமைப்படுவதற்கு ஒரு வழி யுண்டு. அது சத்தியத்தில் ஒற்றுமைப் படுவதாகும். எனவே மனிதர்கள் உண்மையை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு தேடுகின்ருர்களோ அவ்வளவுக்கு ஒற்றுமையை அடைகின்ருர்கள்."

"உண்மை இது என்பதை அறியாது தீமை செய்யும் மக்கள் தாங்கள் தீமை செய்கின்றவர்களுக்கு மட்டுமே தீங்கிழைக்கின்றனர். அவர்களிடம் மற்றவர்கள் வெறுப்புக்கொள்ளவும், அவர்களால் துன்புறுகின்றவர்களிடம் இரக்கங் காட்டவும் இட முண்டு. ஆனுல், உண்மையை நன்கு உணர்ந்தும் தீமை செய்துவிட்டு அதுவே, நன்மை என்பதாகப் பாசாங்கு செய்யும் மனிதன் தனக்கும், தன்னுல் துன்புறுகின்றவர்களுக்கும் தீமை செய்வதோடு, தன்னுடைய பொய் புரட்டுகளினுல் இவ்வுலகிலுள்ள ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களை ஏமாற்றி அவர்களுக்கும் தீங்கு செய்கின்ருன்."

—ருஷ்யஞானி டால்ஸ்டாய்.

"இவ்வுலகிலுள்ள நல்லவர்களின் க்ஷேமலாபங்களை ஆண்டவன் தம்முடையதாகப் பாவித்துக்கொள்ளுகிருர். துஷ்டர்களையும், தீயநெறிபற்றி நிற்பவர்களையும் கண்டு அவர் நடுங்குகின்ருர். துஷ்டர்களையும் தீயவர்களையும் அழிக்கவேண்டுமென்ருல் அவர் முதலில் அவர்களின் அறிவை மழுங்கச்செய்து அவர்களை இவ்வுலகில் திண்டாடவிட்டு அழிக்கின்ருர்."

—ஆர்டஸ்.

PRINTED AT THE "SATYA NESAN" PRESS, MADRAS—May '29.